

[Orla Møller.]

ser på det beløb, der med denne lovgivning yderligere skal stilles til forskningens rådighed.

Jeg skal ikke komme med svare bebrejdelser mod undervisningsministeren. Jeg tillader mig at gå ud fra, at han i nogen grad har haft ryggen mod muren. Jeg ønsker blot at bakke op bag de argumenter for en større bevilling, som jeg også tillader mig at gå ud fra at han allerede har fremført over for finansministeren.

Jeg skal vedgå, at det er naturligvis rigtigt, hvad der står i bemærkningerne til forslaget, at

„det er forbundet med store vanskeligheder at bedømme, hvor store bevillinger der bør stilles til rådighed for forskningsrådene i de første år efter deres oprettelse.“

Men der er så langt et spring mellem forskernes ønsker og det beløb, der stilles til rådighed, at man godt kan blive skeptisk, hvad effekten angår.

Op så to korte argumenter, for det første: al forskning betaler sig; derfor er det næppe det bedste sted at være fedtet med penge, og efter min opfattelse har man på dette punkt holdt fingrene for fastlukkede. For det andet: besparelser på dette område har ikke helt samme finanspolitiske virkninger som på en lang række andre områder i statens virksomheder. Bortset fra de mindre omfattende anlægsarbejder lægger beløbene til apparatur og menneskeindsats ikke beslag på ressourcer, der kunne være nødvendige i finanspolitiske operationer.

Jeg håber, undervisningsministeren vil tage de sidste bemærkninger som udtryk for socialdemokratisk hjælpsomhed til at give dette forslag den bedst mulige virkning, og så er vi i øvrigt rede til at drøfte problemerne nærmere i et udvalg og yde vor støtte til lovforslagets gennemførelse.

Knud Bro: Jeg tror, at det organisationsprincip, som forslaget her indeholder, er rigtigt; jeg tror, at det vil medføre større samarbejde, jeg tror, det vil føre til større smidighed, og jeg tror også, at det vil føre til et bedre overblik. Selvfølgelig vil disse råds succes på længere sigt være afhængig af de folk, der kommer til at sidde i rådene. Jeg håber bestemt ikke, at man ender i

en stereotyp udvalgsform med megen administration og lidt inspiration, men det skulle der vel heller ikke være nogen grund til at man gjorde.

Der er tre ting, jeg særlig gerne vil fremhæve i forbindelse med forslaget.

Det første er, at jeg understreger, at brugerne må med i disse forskningsråd. Det er vigtigt, at der sidder læger fra sygehusene i det lægevidenskabelige forskningsråd, og det er vigtigt, at der er landmænd med, hvor man diskuterer jordbrugs- og veterinærvidenskabens problemer og dens forskning. Jeg tror, at dette er værd at understrege.

Så vil jeg også gerne sige noget, som måske ligger en smule udenfor, men som ligger mig på sinde i forbindelse med denne diskussion, nemlig at jeg håber, vi med dette forslag kan være med til i hvert tilfælde at skabe en sindelagsændring dels i erhvervslivet, som vel ikke har været tilstrækkeligt mindet for at udnytte forskningens resultater — der ligger megen udnyttet viden — men omvendt også hos forskerne, som måske nok i højere grad kunne lade sig inspirere af erhvervslivets problemer, som i højere grad kunne lade erhvervslivets udfordringer tænde en gnist.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at vel er det rigtigt, at rådene skal tage initiativ, og det synes jeg er et overordentlig sundt og vigtigt princip, men jeg vil gerne sige, at rådene skal ikke selv drive forskning. Det vil føre til et uheldigt klima på arbejdspladsen, tror jeg.

Det tredje, jeg ville sige, er, at forskningsrådenes centraludvalg formentlig er en god idé, når man tænker på en koordinering. Det er formentlig også velegnet til at løse problemer på mellemområderne; men jeg vil gerne slå fast, at det skal ikke udvikle sig til, at forskningsrådenes centraludvalg fordeler midlerne. Det må være de politiske myndigheders ansvar og opgave at prioritere og sige til, hvilke af de mulige foreliggende opgaver, man ønsker løst.

Jeg tror som sagt, at dette forslag vil betyde en bedre udnyttelse af ressourcerne, og det er jo overordentlig vigtigt for et lille land, hvor vi ikke kan løse alle opgaver, men hvor vi helst skulle løse de rigtigste opgaver. Jeg er for så vidt enig med hr. Orla Møller, når han siger, at al forskning